

Hoofdstuk 1

‘Mag ik nog even achter de computer, mam?’ vraagt Max.

Mama kijkt nauwelijks op van de tv, maar ze knikt. Max loopt naar de hoek van de kamer waar de computerkast staat. Vlug surft hij naar de politiesite om te zien of er nog nieuwe foto’s op staan. De politie roept vaak hulp van burgers in bij het oplossen van misdrijven. Soms staan er ook foto’s van misdadigers op de site. Max kijkt er iedere week wel even op en altijd hoopt hij iemand te herkennen. Misschien ziet hij ooit wel eens iemand op straat, die gezocht wordt door de politie. Dan kan hij die zelf in de val lokken en de politie bellen.

Het eerste wat hij ziet is een grote foto van Prisca, een ster uit de soapserie die mama altijd volgt. **VERMIST!** staat er met grote letters boven. Snel begint hij te lezen.

VERMIST!

Sinds gisterenmiddag wordt de 19-jarige Linda van Lokker vermist. Zij is voor het laatst gezien om 17.00 u toen ze vertrok van de set van 'Dag in, dag uit', de bekende Nederlandse soapserie, waarin Linda sinds een jaar de rol van Prisca speelt. Linda is 1.70 m lang, heeft lang lichtblond haar, blauwe ogen en een smal postuur. Ze droeg op de dag van haar verdwijning een blauwe spijkerbroek, een zwarte blouse en zwarte enkellaarsjes met hoge hakken. Een misdrijf wordt niet uitgesloten. De politie vraagt iedereen die inlichtingen kan verschaffen, onmiddellijk contact met haar op te nemen.

'Mam,' roept Max, terwijl hij zich omdraait op de bureaustoel. 'Heb je gehoord dat Prisca is vermist? Misschien is ze wel ontvoerd!'

'Ja,' antwoordt mama. 'Het was net op het journaal. Maar ik denk niet dat ze ontvoerd is. Ze zit waarschijnlijk met een van haar vele vriendjes in Spanje.' Papa laat zijn krant zakken en kijkt mama aan.

'Waar slaat dat nou op?' vraagt hij. 'Waarom zou ze veel vriendjes hebben? Misschien is het wel een keu-

rig meisje.'

'Een keurig meisje,' snuift mama, terwijl ze een vlugge blik op papa werpt. 'Heb jij wel eens naar "Dag in, dag uit" gekeken? Daar is ze allesbehalve keurig.'

Papa staat op uit zijn stoel en roept: 'Maar dat is een soap, ze speelt een rol!'

'Toch moet je zelf ook een beetje zo zijn, anders kun je het nooit zo overtuigend spelen,' vindt mama, terwijl ze haar ogen op het scherm houdt.

'Wat een onzin,' zegt papa scherp. 'Jij kijkt zoveel tv dat je vergeet hoe de werkelijkheid is!'

Mama reageert niet en na nog een blik op haar gaat papa zuchtend zitten.

'Discussiëren met jou heeft geen zin.'

Iedereen zwijgt. Alleen de televisie verbreekt de stilte. Max heeft spijt dat hij iets heeft gezegd. Hij concentreert zich weer op de politiesite. Opeens verschijnt er rechtsonder op zijn scherm een melding: Nathan heeft zich zojuist aangemeld. Er begint een oranje rechthoekje te knippen. Max klikt het aan.

Nathan:

Hoi. Wat was je aan het doen?

Max:

Ik zat te lezen op de politiesite. Weet je dat Prisca vermist is? Van die soap?

Nathan:

Ja, mijn moeder zei het net.

Max denkt na. Wat kan hij nu nog zeggen? Mama zit iedere dag urenlang te chatten, maar hij weet meestal niet wat hij moet vertellen. En het duurt zo lang voor hij een zin getikt heeft. Max zit niet zo vaak achter de computer. Hij speelt liever buiten. Opeens weet hij wat hij kan typen.

Max:

Ik verveel me. Het regent al de hele dag.

Nathan:

Welnee, het is nu droog. Ga je mee naar buiten?

Max:

Ja, tot over vijf minuten!

Max wacht niet op antwoord. Hij kijkt op de grote, vierkante klok, boven de deur. Het is al half negen geweest, dus mag hij niet meer naar buiten. Max wrijft over zijn neus. Dat doet hij altijd als hij nadenkt. Hoe kan hij dat het beste aanpakken? Mama kijkt tv en

heeft nergens anders belangstelling voor en papa is verdiept in de krant.

‘Ik ga nog even naar buiten, hoor,’ roept hij tegen niemand in het bijzonder. Dan loopt hij vlug de kamer uit, trekt zijn sportschoenen en zijn jas aan en rent naar buiten. Pas als hij in Nathans straat is, gaat hij langzamer lopen.

Even later komt Nathan naar buiten. ‘Jij was snel weg achter de computer!’

‘Ja,’ antwoordt Max. ‘Ik vind dat MSN-en eigenlijk niet zo leuk. Dat is meer voor meiden.’

Nathan knikt. ‘Wat die toch altijd allemaal hebben te vertellen. Maar soms vind ik het wel grappig, hoor. En trouwens, de hele klas heeft MSN.’

Max haalt de schouders op.

‘Heb je nog gelezen dat ik vroeg je AB mee te brengen?’

Verbaasd kijkt Max zijn vriend aan.

‘Wat moest ik meebrengen?’

‘De AB, de af-stands-be-die-ning.’

Max trekt zijn rechterschouder iets op.

‘Zeg dat dan gewoon!’

‘AB is veel korter,’ grijnst Nathan. ‘Behalve als ik een

halfuur uit moet leggen wat ik bedoel.’

Max schiet in de lach, ook al is het een flauw grapje. Het lijkt meteen alsof hij meer lucht krijgt. Dat gevoel heeft hij altijd als hij weer kan lachen nadat zijn ouders ruzie hebben gehad. Discussies, noemen ze het zelf. Maar voor Max is het gewoon ruzie.

Opeens stoot Nathan hem aan.

‘Hallo, droom je? Mag ik raden over wie?’

‘Euh, wat is er?’

Nathan slaat met een overdreven gebaar zijn hand tegen zijn hoofd.

‘Wat is er, zegt hij dan. Ik vraag al twee keer of je even de AB thuis kunt gaan halen.’

‘Nee,’ roept Max onmiddellijk. ‘Dat doe ik niet!’

Nathan kijkt hem onderzoekend aan en Max voelt dat hij langzaam rood wordt.

‘Was het weer gezellig thuis?’ vraagt Nathan opeens ernstig.

Max geeft geen antwoord, maar draait zijn rug naar Nathan toe. Zijn ogen prikken opeens vervelend. Hij probeert vlug aan iets anders te denken, aan iets leuks. Hij wil echt niet op straat gaan janken. Hij is geen kleuter meer. Hij is al bijna twaalf!

‘Waarom heb je eigenlijk buiten een afstandsbediening nodig?’ vraagt hij. ‘Wilde je het stoplicht ermee op groen zetten?’

Max hoort zelf dat zijn stem een beetje schor klinkt. Maar Nathan grijnst: ‘Dat zou geweldig zijn. Stel je voor wat een puinhoop dat zou worden als we overal de lichten op groen konden zetten, of alle lichten tegelijk op rood. Dan staat iedereen maar te wachten en te wachten. Jammer dat dat niet kan. Maar ik weet wel iets anders.’

Nathan kijkt spiedend om zich heen, maar er is niemand op straat. Natuurlijk niet, het is koud en de straten glimmen nog van de regen. Toch kijkt Nathan nadrukkelijk naar links en naar rechts. Dan buigt hij zich naar Max toe en fluistert iets in zijn oor. Als Nathan uitgesproken is, kijkt Max hem verbaasd aan.

‘Werkte dat echt? Het klinkt helemaal geweldig! Maar dan moeten we eigenlijk meer afstandsbedieningen hebben. Je hebt van die multi, multi... Hoe heten die dingen, die op alle tv’s passen? Rosa en Sterre hebben er zo een op hun kamer.’

Nathan geeft Max een klap op zijn schouder.

‘Zo, zo, jij bent dus al op Rosa’s kamer geweest. Vertel

eens!

Max' wangen beginnen te branden.

'Idioot,' zegt hij. 'Jij bent er ook geweest, toen we met zijn vieren een werkstuk moesten maken.'

Nathan kijkt hem even aan en begint dan keihard te lachen. Max lacht wat schaapachtig mee. Wat heeft hij zich daar laten kennen. Goed, hij vindt Rosa leuk. Ze is zo anders dan andere meisjes, niet zo zeurderig. Ze doet altijd gewoon mee met alle spelletjes en ze kan harder lopen dan de meeste jongens uit zijn klas. En ze is ook nog eens hartstikke knap, met haar bruine krullen en groene ogen. Ze is gewoon het leukste meisje dat hij kent. Maar dat hoeft hij nog niet aan Nathan te laten merken.

Max schrikt op als Nathan hem aanstoot.

'Hé, je droomt alweer. Zullen we Sterre en Rosa ophalen met hun afstandsbediening?'

Max knikt, maar hij hoopt dat Nathan aanbelt en het zal vragen. Hij zou niet weten wat hij moet zeggen. Nathan lijkt daar nooit last van te hebben. Die maakt grapjes met iedereen. Max zou dat ook wel willen, maar op een of andere manier lukt dat niet, vooral niet als Rosa in de buurt is. Dan staat hij maar wat te

stamelen en het liefst houdt hij gewoon zijn mond, zodat hij niets verkeerd zegt. Hij bedenkt alle leuke opmerkingen pas achteraf, als Rosa er niet bij is.

Nathan en Max rennen naar het huis van Sterre en Rosa, maar als ze in hun straat komen begint Max wat langzamer te lopen. Nathan merkt het niet. Hij belt meteen aan. De deur wordt opengedaan door een grote, kale man.

'Nee maar, herenbezoek voor mijn dochters!' roept de man en hij geeft Nathan een klap op zijn schouder. Max doet snel een stapje naar achteren. Zo'n vrolijke vader is wel het laatste waar hij zin in heeft.

'Hoe was het ook alweer? Nathan en Sam? Kom binnen, jongens, kom binnen!'

Max ziet dat Nathan naar hem kijkt, dus moet hij wel wat zeggen.

'Nee, meneer,' stamelt hij. 'Ik heet Max, niet Sam.'

De vader van Rosa en Sterre schiet in de lach, hij buldert door de gang en geeft Max ook een klap op zijn schouder. Max doet nog een stapje naar achteren. Waarom lacht die vent zo hard?

'Meneer, zegt hij!' grinnikt de man. 'Doe toch normaal Sam, euh Max. Zeg maar gewoon Theo. Meneren is

voor bejaarden en ik ben toch niet bejaard? Of denk je: zo'n biljartbal moet wel oud zijn?' Hij wrijft demonstratief over zijn kale hoofd. 'Ik ben geen dag ouder dan veertig. En dat roep ik al vijf jaar. Dacht jij dat alleen vrouwen niet ouder mochten worden?'

Verbouwereerd staart Max naar zijn schoenen. Hij weet niet op welke vraag hij nu als eerste moet antwoorden. Zelfs Nathan houdt even zijn mond. Gelukkig komen Rosa en Sterre net op dat moment naar de voordeur.

'Wat een herrie, paps,' zegt Sterre. 'Wat is er zo...'

'Hé, Max en Nathan,' onderbreekt Rosa haar tweelingzus. 'Wat leuk!'

Max en Nathan, denkt Max. Ze zei eerst Max en daarna pas Nathan. Nu moet ik snel vragen of ze buitenkomt. Maar hoe? Voordat Max iets verzonnen heeft, roept Nathan al: 'Ha, Rosa, komen jullie mee naar buiten?'

Rosa knikt, maar haar vader schudt het hoofd.

'Geen sprake van! Het is veel te laat, jongens. Het is al half negen geweest. Deze dames hebben hun schoonheidsslaapje hard nodig. Ze moeten iets doen om zo mooi te blijven.' Hij begint weer hard te lachen.

'Toe, paps,' zegt Sterre met haar liefste stem. 'Het heeft de hele dag geregend. Mogen we niet eventjes? Heel, heel eventjes?'

Rosa valt haar zus bij en ook Nathan doet mee.

'Hou maar op!' roept de vader, terwijl hij zijn handen tegen zijn oren drukt. 'Tegen zo'n overmacht kan ik niet op. Goed, tot negen uur dan, maar geen minuut later!'

Nathan doet een stap naar voren en fluistert iets in Sterres oor. Ze grinnikt en even later staat ze samen met haar zus buiten, met een afstandsbediening.